

Skrytá historie verše čtyřicet — číslo dvacet devět

Ezechiel číslo deset

Jeff Pippenger

2026-08-31

V knize proroka Ezechiele je mnoho úžasných a důležitých prorockých linií a pravd. Ze všech biblických vyobrazení proroků v chrámě je to právě Ezechiel, kdo nade všechny ostatní ztotožňuje kola uprostřed kol. Tato kola podle sestry Whiteové představují složité spolupůsobení lidské činnosti, které znázorňuje sled událostí v době pozdního deště. Tyto události prorok představuje tehdy, když se sám stává součástí proroctví v podobenství ztvárněném činem, jako když Ezechiel ve čtvrté kapitole v obrazu obléhání Jeruzaléma leží nejprve na levém a poté na pravém boku. Je zde také třináct konkrétních dat, která vymezují Ezechielovy dějiny, a tím poskytují mezníky období pozdního deště, kdy je zapečetováno sto čtyřicet čtyři tisíc. Pravdy jsou sdělovány nejen prostřednictvím dat, ale také skrze čísla jako sedmáct, devatenáct, dvacet pět, sedmdesát, čtyřicet, tři sta devadesát a ovšem třicet. Dalším číslem, které je snad nejdůležitějším číslem v knize proroka Ezechiele, je číslo sto padesát. A přece se číslo sto padesát v knize proroka Ezechiele nenachází. Přesto je tam, řádek za řádkem.

Číslo sto padesát je prorocky vloženo do linie obležení a obležení je zvláštní prorockou linií; anebo, chcete-li, obležení je kolo. Prorocká linie dějin bude vždy obsahovat alfu a omegu, a proto musejí být charakteristiky alfy a omegy vyjádřeny na začátku i na konci této linie, jinak to není linie. Událostí alfa obležení byla smrt Ezechielovy manželky a koncem obležení byla smrt Kristovy nevěsty, jak je znázorněna zničením Jeruzaléma.

A já Jan jsem uviděl svaté město, nový Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe, připravený jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A uslyšel jsem mocný hlas z nebe, jak praví: Hle, příbytek Boží je s lidmi, a bude přebývat s nimi, a oni budou jeho lidem, a sám Bůh bude s nimi a bude jejich Bohem. A Bůh setře každou slzu z jejich očí; a smrti již nebude, ani zármutku, ani křiku, ani bolesti již nebude; neboť dřívější věci pominuly. A ten, který seděl na trůnu, řekl: Hle, činím všechno nové. I řekl mi: Piš, neboť tato slova jsou věrná a pravá. A řekl mi: Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám zdarma z pramene vody života. Kdo vítězí, zdědí všechno; a já mu budu Bohem a on mi bude synem. Avšak bázlivi a nevěřící a ohavní a vrazi a smilníci a čarodějové a modláři i všichni lháři budou mít svůj díl v jezeře, jež hoří ohněm a sírou; to jest druhá smrt. A přišel ke mně jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm číší naplněných sedmi posledními ranami, a promluvil se mnou řka: Pojd' sem, ukáži ti nevěstu, manželku Beránkovu. Zjevení 21,2–9.

Ezechielova manželka umírá na počátku obležení a je zde označena za „žádost“ Ezechielových „očí“; při zničení Jeruzaléma, vyličeném v téže kapitole, je Jeruzalém označen za „žádost“ očí Izraele.

Opět v devátém roce, v desátém měsíci, desátého dne toho měsíce, ke mně přišlo slovo Hospodinovo: ... I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Synu člověka, hle, náhlou ranou ti odnímám touhu tvých očí; avšak nebudeš truchlit ani plakat a tvé slzy nepotečou. Jen tiše vzdychej, mrtvého neoplákávej, uvaž si svůj turban na hlavu a obuj si obuv na nohy, nezahaluj si rty a nejez chléb od lidí. Promlouval jsem tedy ráno k lidu, a večer má žena zemřela; a ráno jsem učinil, jak mi bylo přikázáno. I řekl mi lid: Nepovíš nám, co pro nás znamenají tyto věci, že tak činíš?

I já jsem jim odpověděl: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Promluv k domu Izraele: Tak praví Panovník Hospodin: Hle, já znesvětim svou svatyni, pýchu vaší síly, žádost vašich očí a předmět lítosti vaší duše; a vaši synové i vaše dcery, které jste zanechali, padnou mečem. A učiníte, jak jsem učinil já: nezakryjete si rty ani nebudete jíst chléb lidí. A vaše turbany budou na vašich hlavách a vaše obuv na vašich nohou; nebudete truchlit ani plakat, nýbrž budete hynout pro své nepravosti a naříkat jeden před druhým.

Tak bude Ezechiel pro vás znamením: podle všeho, co učinil, budete činit i vy; a až to přijde, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. A ty, synu člověčí, zdaliž to nebude v ten den, kdy jim odejmu jejich sílu, radost jejich slávy, žádost jejich očí a to, k čemu se upíná jejich mysl, jejich syny a jejich dcery, že ten, kdo v onen den unikne, přijde k tobě, aby ti to dal slyšet na vlastní uši? V onen den budou tvá ústa otevřena tomu, kdo unikl, a budeš mluvit a nebudeš již němý; a budeš jim znamením a poznají, že já jsem Hospodin. Ezechiel 24,1.15–27.

Alfou obležení je smrt Ezechiellovy touhy a omegou je smrt touhy Izraele.

Slyšení, ale neslyšení

Pětkrát jsou starší nebo lid v nějaké podobě vykresleni jako ti, kdo naslouchají Ezechielovi. V Ezechielovi 8,1 sedí starší Judy před ním. V Ezechielovi 14,1 starší přicházejí a sedí před ním. V Ezechielovi 20,1 přicházejí starší Izraele, aby se dotazovali Hospodina. V Ezechielovi 37,18 říká Bůh Ezechielovi: „Až k tobě promluví synové tvého lidu a řeknou: Což nám neoznámíš, co těmito věcmi míníš?“ Ve dvacáté čtvrté kapitole se lid táže přímo: „Což nám neoznámíš, co pro nás tyto věci znamenají, že tak činíš?“ V každém z těchto pěti případů jsou starší nebo lid v laodicejském stavu.

I řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vskutku, ale nerozumějte; hleďte vskutku, ale nevnímejte. Učiň srdce tohoto lidu netečným, uši jejich zatěžkej a oči jejich zavři, aby neviděli svými očima a neslyšeli svými ušima, aby nerozuměli svým srdcem, neobrátili se a nebyli uzdraveni. Izajáš 6,9.10.

Pět vyjádření o lidech, kteří slyší, ale neslyší, a pět vyjádření o lidech, kteří vidí, ale nevidí, odpovídá pěti krokům těch, kdo v Izaiášově svědectví odmítají vidět a slyšet.

Ale slovo Hospodinovo jim bylo: příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; trochu zde, trochu tam; aby šli a padli nazad a byli zlomeni, polapeni do léčky a zajati. Izajáš 28,13.

A mnozí z nich klopýtnou a padnou a budou rozdrceni a budou polapeni do léčky a budou zajati. Izajáš 8,15.

Znamení

Ve dvacáté čtvrté kapitole Ezechiela období začínající obležením a smrtí Ezechielovy ženy — žádoucnosti jeho očí — končí smrtí Jeruzaléma — žádoucnosti očí Izraele. Jedenapůlroční obležení nese pečeť Alfy i Omegy a toto období začíná i končí znamením. Tak jako v Ezechielovi dvacet čtyři Ježíš v Matoušovi dvacet čtyři označuje znamení obležení.

Kristova slova zazněla před velkým zástupem lidí; když však byl o samotě, přišli k Němu Petr, Jan, Jakub a Ondřej, když seděl na hoře Olivetské. „Pověz nám,“ řekli, „kdy to bude? A jaké bude znamení Tvého příchodu a skonání světa?“ Ježíš neodpověděl svým učedníkům tak, že by odděleně pojednal o zničení Jeruzaléma a o velikém dni svého příchodu. Propojil líčení těchto dvou událostí. Kdyby byl svým učedníkům odkryl budoucí události tak, jak je sám viděl, nebyli by schopni ten pohled snést. Ve svém milosrdenství spojil popis těchto dvou velikých krizí a ponechal učedníkům, aby sami zkoumali jejich význam. Když mluvil o zničení Jeruzaléma, jeho prorocká slova sahala za tuto událost až k závěrečnému požáru onoho dne, kdy Hospodin povstane ze svého místa, aby potrestal svět pro jeho nepravost, kdy země odhalí svou krev a již nebude přikrývat své pobité. Celý tento proslov byl dán nejen učedníkům, ale i těm, kdo budou žít v posledních výjevech dějin této země.

„Obrátiv se k učedníkům, Kristus řekl: ‚Dávejte si pozor, aby vás nikdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: Já jsem Kristus; a svedou mnohé.‘ Objeví se mnozí falešní mesiášové, kteří budou tvrdit, že činí zázraky, a budou prohlašovat, že nastal čas vysvobození židovského národa. Mnohé tím zavedou. Kristova slova se naplnila. Mezi jeho smrtí a obléháním Jeruzaléma se objevilo mnoho falešných mesiášů. Toto varování však bylo dáno i těm, kdo žijí v tomto věku světa. Tytéž klamy, jaké byly provozovány před zničením Jeruzaléma, byly uplatňovány v průběhu věků a budou uplatňovány znovu.“

„A uslyšíte o válkách a pověstech o válkách; hleďte, abyste se nestrachoali; neboť toto všechno musí přijít, ale ještě není konec.“ Před zničením Jeruzaléma lidé zápasili o nadvládu. Císařové byli vražděni. Ti, o nichž se předpokládalo, že stojí hned vedle trůnu, byli zabíjeni. Byly války a pověsti o válkách. „To všechno musí přijít,“ řekl Kristus, „ale ještě není konec [židovského národa jako národa]. Neboť povstane národ proti národu a království proti království; a budou hlad, morové nákazy a zemětřesení na různých místech. Ale to všechno je počátek bolestí.“ Kristus řekl: Jak rabíni uvidí tato znamení, budou je prohlašovat za Boží soudy nad národy za to, že drží Jeho vyvolený lid v porobě. Budou prohlašovat, že tato znamení jsou znamením příchodu Mesiáše. Nedejte se oklamat; jsou počátkem Jeho soudů. Lid pohlížel sám k sobě. Nečinili pokání ani se neobrátili, aby je mohl uzdravit. Znamení, která vykládají jako znamení svého vysvobození z poroby, jsou znameními jejich zkázy.“ Touha věků, 628.

Obléhání Jeruzaléma v roce 66 obsahovalo znamení, že Řím umístí své standarty v prostoru svatyně. Ježíšův výklad událostí období let 66 až 70 spojil zničení v roce 70 s Jeho druhým příchodem; a s Jeho druhým příchodem je spojeno znamení.

„Brzy byly naše oči upřeny k východu, neboť se objevil malý černý oblak, asi o polovinu menší než lidská ruka, o němž jsme všichni věděli, že je znamením Syna člověka.“ The Day Star, 1846.

Počátek i závěr dějin let 66 až 70 po Kr. obsahují znamení spojené se začátkem obléhání a zničením města, které je v souladu se znamením alfa a omega smrti touhy očí v roce 587 př. Kr. a 586 př. Kr.

Dějiny ročního a půl trvajícího obléhání jsou „znamením“ pro poslední dny. Pošetilé panny, znázorněné v dějinách Ezechiela, nacházejí svůj protějšek v dějinách moudrých panen, které v roce 66 spatřily znamení obléhání a uprchly do bezpečí. Roční a půl trvající obléhání je znamením, které zjevuje dvě třídy ctitelů. Jedna třída toto znamení porozumí, druhá třída, znázorněná Izajášem jako „mnozí“, neuvidí ani neuslyší.

Mnozí a nemnozí

Tu král řekl služebníkům: Svažte mu ruce i nohy, odveďte ho a uvrhněte do vnější temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů. Neboť mnozí jsou povolání, ale málokterí vyvolení. Matouš 22,13.14.

Tak budou poslední první a první poslední; neboť mnozí jsou povoláni, ale málokterí vyvoleni. Matouš 20,16.

Vidět a slyšet

V knize Ezechiel je pět hraných podobenství a Ezechiel také pětkrát promluvil k vůdcům i k lidu. Tito dva svědkové označují pět pošetilých panen, které odmítají „vidět“ a odmítají „slyšet“. Odmítají vidět nebo slyšet poznání, jež se rozmnožuje, když Ježíš, který jako Lev z pokolení Judova rozpečetuje své prorocké Slovo.

Svět uvidí a uslyší

Všichni obyvatelé světa a bydlící na zemi, vizte, když vztyčuje korouhev na horách; a když troubí na polnici, slyšte. Izajáš 18,3.

V onen den uslyší hluší slova knihy a oči slepých prohlédnou ze šera i z temnoty. Izajáš 29,18.

Můj pošetilý a zhlouplý lid nemá poznání

Jak dlouho ještě budu vídat korouhev a slýchat zvuk trouby? Neboť můj lid je pošetilý, nepoznali mne; jsou to zpozdilé děti a nemají rozumnosti: jsou moudří v páchání zla, ale činit dobro neumějí. Jeremjáš 4,21.22.

Oznamte to v domě Jákobově a rozhlaste to v Judsku, řkouce: Slyšte nyní toto, lide pošetilý a nechápavý; kteří máte oči, a nevidíte; kteří máte uši, a neslyšíte. Jeremjáš 5,20.21.

Vzdorný dům

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověčí, bydlíš uprostřed domu odbojného, kteří mají oči, aby viděli, a nevidí, mají uši, aby slyšeli, a neslyší; neboť jsou domem odbojným. Ezechiel 12,1.2.

Proto k nim mluvím v podobenstvích; neboť hledíce nevidí, a slyšíce neslyší ani nerozumějí. A na nich se naplňuje proroctví Izaiášovo, které praví: Slyšením slyšeti budete, a neporozumíte; a hledíce hleděti budete, a nespátríte. Neboť srdce tohoto lidu ztučnělo, a ušima těžce slyšeli, a oči své zavřeli, aby snad očima neviděli a ušima neslyšeli a srdcem neporozuměli a neobrátili se, a já bych je neuzdravil.

Blahoslavené jsou však vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespátrili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Matouš 13,13–17.

Staré stezky

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohled'te, ptejte se na staré stezky, kde je ta dobrá cesta, a chod'te po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vás ustanovil strážné se slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Jeremjáš 6,16.17.

Poselství let 1840–1844

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní podána s naléhavou silou, neboť mnozí lidé ztratili správný směr. Tato poselství mají jít ke všem církvím.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Neboť vpravdě vám pravím, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespátrili to, a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli to‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly viděny v letech 1843 a 1844.“

„Poselství bylo dáno. A při opakování tohoto poselství by nemělo dojít k žádnému prodlení, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které vzroste v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

Znamení obležení

V knize Ezechiel je pětkrát zaznamenáno, že „ztvárnil“ podobenství, které lid odmítl vidět, a rovněž pětkrát „mluvil“ k onomu lidu, který odmítl slyšet. Dva svědkové ztvárněného podobenství a promlouvání byli předloženi pěti pošetilým pannám. Jedno ze ztvárněných podobenství, nacházející se ve čtvrté kapitole, představuje „znamení“ obležení, které varuje před přicházející zkázou. Poselství Ezechielovo je poselstvím pro Laodiceu.

„Znamením“ daným pro Laodiceu je „znamení obležení“ a obležení posledních dnů je představeno několika svědky. Jediným znamením, které bylo dáno Židům Kristovy doby, bylo znamení

Jonášovo, jenž představuje podobenství ztvárněné činem o třech dnech v břiše velryby.

Tehdy někteří ze zákoníků a farizeů promluvili a řekli: Mistře, chceme od tebe vidět znamení. On jim však odpověděl a řekl: Pokolení zlé a cizoložné hledá znamení; ale nebude mu dáno jiné znamení než znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Matouš 12,38–40.

Znamení Jonášovo

Znamení Jonášovo bylo zpodobenstvím v činu o vzkříšení ze smrti. Jan představuje tutéž pravdu, neboť byl uvržen do kotle vroucího oleje a vyšel živý. Daniel v jámě lvové a tři mládenci v peci Nabukadnezarově představují vzkříšení ze smrti. Všichni představují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou vzkříšení v jedenácté kapitole Zjevení.

„Spasitelovy myšlenky se nyní vrátily od rozjímání o minulosti a budoucnosti. Zatímco se lid snažil vyložit si to, co viděl a slyšel, podle dojmů, které byly učiněny na jeho mysl, a podle světla, jež měl, Ježíš odpověděl a řekl: Tento hlas nezazněl kvůli mně, ale kvůli vám.“ Byl to vrcholný důkaz jeho mesiášství, znamení od Otce, že Ježíš mluvil pravdu a že je Syn Boží. Odvrátí se Židé od tohoto svědectví vysokého Nebe? Jednou se již Spasitele ptali: Jaké znamení ukazuješ, abychom viděli a uvěřili? Během celé Kristovy služby jim byla dána nesčetná znamení; oni však zavřeli své oči a zatvrdili svá srdce, aby nebyli usvědčeni. Ani vrcholný zázrak vzkříšení Lazara neodstranil jejich nevěru, nýbrž je naplnil ještě větší zlobou; a nyní, když promluvil Otec a oni již nemohli žádat žádné další znamení, jejich srdce nezměkla a oni stále odmítali uvěřit.“ Spirit of Prophecy, svazek 3, 79.

Lazar byl znamením vzkříšení, jak je předobrazeno Jonášem v útrobach velryby. Hlas Otce ve spojení se vzkříšeným Lazarem představuje spojení božství a lidství, což je ovšem přirozenost Krista, který na sebe vzal lidské tělo. Spojení božství s lidstvím je prapor sto čtyřiceti čtyř tisíc a Lazar je znamením moci vzkříšení, která uskutečňuje spojení Stvořitele s tvorem.

„Vzkříšením Lazara byli mnozí přivedeni k víře v Ježíše. Bylo Božím záměrem, aby Lazar zemřel a byl uložen do hrobu dříve, než Spasitel přijde. Vzkříšení Lazara bylo vrcholným Kristovým zázrakem a mnozí proto oslavovali Boha.“ Manuscript Releases, svazek 21, 111.

Lazar vedl triumfální vjezd do Jeruzaléma a byl živým „znaméním“ vzkříšení, které je předobrazeno Jonášem.

„Lazar, jehož tělo v hrobě již podléhalo porušení, avšak který se nyní radoval ze síly slavného mužství, vedl zvíře, na němž jel Spasitel.“ Touha věků, 572.

Vjezd v triumfu odpovídá táborovému shromáždění v Exeteru, které bylo alfa naplněním podobenství o deseti pannách, a tím uvádí „znamení“ Jonášovo a Lazarovo do souladu s omega a dokonalým naplněním hlásání poselství: „Hle, ženich přichází!“

„Často jsem odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství bylo a bude naplněno do nejposlednější litery, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla bylo naplněno a bude i nadále

přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Jonáš, Lazar a Samuel Snow přicházející pozdě na táborové shromáždění v Exeteru jsou v souladu s Ezechiellovým „znamením obležení“. Lazar uvedl Krista do Jeruzaléma na oslu.

„Bates byl jedním z významných vedoucích na táborovém shromáždění v Exeteru (New Hampshire) v srpnu 1844, kdy byl poprvé předložen ‚pravý půlnoční křik‘. Shodou okolností byl Bates kazatelem určeným pro onoho rána bohoslužbu v táboře. Napomínal své posluchače, aby byli věrní, a klidně je ujišťoval, že je Bůh pouze zkouší, že se nacházejí v době prodlení, a vyslovoval podobné myšlenky, když Samuel S. Snow přijel do tábora na koni. Snow se posadil vedle své sestry, paní Johna Couche, a znovu vyjádřil své přesvědčení, že se Kristus zjeví v určeném čase. Paní Couchová, hluboce pohnuta, překvapila shromáždění tím, že vstala a prohlásila: ‚Zde je muž s poselstvím od Boha!‘“ Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, svazek 4, 549.

V dubnu roku 1521 cestoval Martin Luther v koňském voze na říšský sněm ve Wormsu, kde odmítl papežské tradice a zvyky a prohlásil: „Nebudu-li přesvědčen svědectvím Písma nebo zřejmým rozumovým důvodem... nemohu a nechci nic odvolat, neboť není ani bezpečné, ani správné jednat proti svědomí. Zde stojím. Nemohu jinak. Bůh mi pomáhá. Amen.“

Stejně jako farizeové odporovali Kristovu triumfálnímu vjezdu, papežské autority odporovaly Lutherovu vstupu. Luther pak změnil své jméno (symbol zapečetění) a byl ukryt, zatímco překládal Nový zákon do německého jazyka. Jeho vystoupení na říšském sněmu ve Wormsu předobrazovalo Půlnoční volání, které vedlo k dekretu smrti vydanému církevně-státními autoritami tehdejší doby, čímž předobrazovalo nedělní zákon. Po deseti měsících úkrytu pod jménem „Junker Jörg“ se hrozba ze strany autorit změnila převážně na dva vojenské problémy, jimž čelil zkorumpovaný Karel V. Těmito dvěma vojenskými hrozbami byly Francie a islám, představující totéž bezbožné spojení socialismu a islámu, které dnes stojí proti lidstvu.

„Boží dílo na zemi vykazuje od věku k věku nápadnou podobnost v každé velké reformaci či náboženském hnutí. Zásady Božího jednání s lidmi jsou stále tytéž. Významná hnutí současnosti mají svou obdobu v hnutích minulosti a zkušenost církve v dřívějších dobách obsahuje poučení veliké hodnoty pro naši dobu.“ Velké drama věků, 343.

Osel vedený Lazarem přivedl Krista do Jeruzaléma, kočár tažený koňmi dopravil Luthera na říšský sněm ve Wormsu a kůň přivedl Snowa na táborové shromáždění v Exeteru, čímž jsou osel i kůň, oba příslušníci čeledi „Equidae“ rodu „Equus“, označeni za znamení poselství půlnočního volání.

Velice se raduj, dcero síónská; propukni v hlahol, dcero jeruzalémská: hle, tvůj Král přichází k tobě: je spravedlivý a přinášející spásu; pokorný a jedoucí na oslu, na oslátku, mláděti oslice. Zachariáš 9,9.

Znamením poselství Půlnočního volání je příchod osla nebo koně, obou symbolů islámu. Vyvolený posel pravého poselství půlnočního volání přijel na koni v souladu s Kristovým příchodem na oslu. „Obléhání“ v posledních dnech je vyznačeno naplněním určení Ellen Whiteové, že město Nashville má být zasaženo „ohnivými koulemi“.

Proč obležení začíná u ohnivých koulí Nashvillu? Je to proto, že islám je v Božím prorockém Slově znázorněn oslem a koněm?

Smyrna

Císař Nero označuje počátek církve ve Smyrně, když bylo město Řím roku 64 vypáleno. Toto datum označuje počátek pronásledování křesťanské církve, uskutečňovaného po dobu dvou set padesáti let, které bylo završeno Milánským ediktem roku 313. Utvoření obrazu šelmy představuje alfa mezník, který uvádí období končící omega mezníkem, představovaným znamením šelmy při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Toto období je označeno jako začínající „edikty“.

„Chce-li čtenář porozumět prostředkům, jichž má být použito v brzy nastávajícím zápase, stačí mu sledovat záznam o prostředcích, které Řím používal k témuž cíli v minulých věcích. Chce-li vědět, jak budou papisté a protestanti ve spojení nakládat s těmi, kdo odmítají jejich dogmata, ať pohlédne na ducha, kterého Řím projevoval vůči sobotě a jejím obhájcům.

„Královské edikty, všeobecné koncily a církevní nařízení podporovaná světskou mocí byly kroky, jimiž tento pohanský svátek dosáhl svého čestného postavení v křesťanském světě. Prvním veřejným opatřením, které vynucovalo zachovávání neděle, byl zákon vydaný Konstantinem. (321 po Kr.; viz poznámku v dodatku ke straně 53.) Tento edikt vyžadoval, aby obyvatelé měst odpočívali v „ctihodný den slunce“, avšak venkovanům dovoľoval pokračovat v jejich zemědělských pracích. Ačkoli to byl ve své podstatě pohanský zákon, císař jej prosazoval po svém pouze formálním přijetí křesťanství.“ Velké drama věků, 574.

Prvním královským ediktem, který označil přechod od církve ve Smyrně k církvi v Pergamu, byl Milánský edikt roku 313. Představoval první krok, který vedl k prvnímu nedělnímu zákonu roku 321. Zničení Jeruzaléma předobrazuje nedělní zákon a dva prorocké svědky označují obležení, které zničení předcházelo. Tato dvě obležení, představovaná třetím obležením Babylónu v roce 587 př. Kr. a druhým obležením Říma v roce 70, ukazují, že mezník, který předchází mezníku nedělního zákona, je prorockým obležením.

Nebúkadnesar oblehl Jójakíma, poté Jójakína a nakonec Sidkijáše. Cestius oblehl město v roce 66 a naplnil znamení, které Ježíš dal církvi, právě tak jako třetí obležení roku 587 př. Kr. neslo znamení smrti Ezechiellovy manželky. Mezník, který předchází zničení Jeruzaléma, je obležení, a je také „znamením“. Mezníkem, který předcházel nedělnímu zákonu roku 321, byl Milánský edikt, při němž došlo k přechodu od církve (Smyrna), která nemá žádné odsouzení, k Pergamu, symbolu zkompromitované církve.

Milánský edikt je tedy počátkem prorockého obležení a je také znamením. Zároveň vyznačuje bod, v němž laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc přechází v hnutí filadelfské sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Filadelfie a Smyrna představují jediné dva sbory ze sedmi sborů ve Zjevení, které nejsou vystaveny žádnému odsouzení. Tato skutečnost pak určuje onen přechod jako přechod církve bojující v církvi vítěznou. Tento přechod odpovídá Milánskému ediktu, kdy se hnutí posledních dnů sto čtyřiceti čtyř tisíc stává onou osmou církví, která je z těch sedmi. Filadelfie a Smyrna jsou také jedinými dvěma sbory, které zápasí s těmi, kdo tvrdí, že jsou Židé, ale ve skutečnosti jsou ze

synagogy satanovy.

Tento mezník roku 313 rovněž odpovídá táborovému shromáždění v Exeteru, které se konalo od 12. do 17. srpna 1844. Když toto táborové shromáždění skončilo, poselství se přehnalo podél východního pobřeží Spojených států jako přílivová vlna, až se 22. října 1844 dveře uzavřely.

„Jako přílivová vlna se toto hnutí přehnalo přes zemi. Šlo od města k městu, od vesnice k vesnici i do odlehlých venkovských krajin, až byl čekající Boží lid plně probuzen. Fanatismus před tímto poselstvím zmizel jako časný mráz před vycházejícím sluncem. Věřící viděli, jak byly odstraněny jejich pochybnosti a rozpaky, a jejich srdce oživily naděje a odvahou. Dílo bylo prosté oněch krajností, které se vždy projevují tam, kde je lidské vzrušení bez usměrňujícího vlivu Božího slova a Ducha. Svým charakterem se podobalo obdobím pokoření a návratu k Pánu, jež ve starověkém Izraeli následovala po poselstvích napomenutí od Jeho služebníků. Neslo znaky, které v každém věku označují Boží dílo. Bylo v něm málo extatické radosti, nýbrž spíše hluboké zpytování srdce, vyznání hříchu a zanechání světa. Příprava na setkání s Pánem byla břemenem úzkostně zápasících duší. Byla zde vytrvalá modlitba a bezvýhradné zasvěcení Bohu.“ The Great Controversy, 400, 401.

Zavření dveří dne 22. října 1844 je předobrazem brzy přicházejícího nedělního zákona a mezníkem, který předcházal zavřeným dveřím 22. října, bylo exeterské táborové shromáždění. Exeterské táborové shromáždění se tedy shoduje s Milánským ediktem. Shoduje se také s Kristovým triumfálním vjezdem.

„Půlnoční volání nebylo neseno ani tak argumentací, třebaže důkaz ze Písma byl jasný a přesvědčivý. Provázela je nutící moc, která pohybovala duší. Nebylo pochyb, nebylo otázek. Při Kristově triumfálním vjezdu do Jeruzaléma se lidé, kteří se ze všech částí země shromáždili, aby slavili svátek, hrnuli na Olivovou horu, a když se připojovali k zástupu, který doprovázel Ježíše, zachvátilo je nadšení oné chvíle a pomáhali zesilovat volání: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!‘ [Matouš 21,9.] Stejně tak i nevěřící, kteří přicházeli na adventistická shromáždění — někteří ze zvědavosti, jiní pouze proto, aby se posmívali — pociťovali přesvědčující moc provázející poselství: ‚Hle, Ženich přichází!‘“ Spirit of Prophecy, svazek 4, 250.

Milánský edikt vyznačuje prorocké obležení, které bylo předobrazeno Nebúkadnesarem roku 587 př. Kr. a Cestiem roku 66. Tato dvě obležení vedla ke zničení Jeruzaléma v letech 586 př. Kr. a 70. Obležení vedené Cestiem skončilo a o tři a půl roku později bylo obležení obnoveno pod Titem, čímž poskytlo prorocké období, které začíná římským vládcem alfa a končí vládcem omega. Těchto tři a půl roku představuje pošlapávání Jeruzaléma papežstvím a brzy přicházející nedělní zákon, kdy je smrtelná rána papežství uzdravena a ono znovu vládne po tři a půl symbolického roku.

Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je, neboť bylo dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíce. Zjevení 11,2.

Roku 538, a poté znovu při příchodu nedělního zákona, začíná pošlapávání Jeruzaléma. Tyto dva nedělní zákony byly předobrazeny rokem 321, kdy Konstantin Veliký vydal první nedělní zákon.

Roku 538 bylo papežství zmocněno pronásledovat (pošlapávat) Boží církev po dobu tří a půl roku, jak je znázorněno dějinami od Cestia po Tita. Roku 538 papežství vydalo nedělní zákon na třetím koncilu v Orléans. Brzy přicházející nedělní zákon označuje, kdy je papežství znovu zmocněno pošlapávat chrám (pronásledovat).

Rok 313 označuje první edikt, který vedl k prvnímu nedělnímu zákonu v roce 321. Poté byl roku 330 římský císařský celek prorocky rozdělen na východ a západ, čímž byl vyznačen závěr omega druhého období papežského pronásledování trvajících „čtyřicet dva“ symbolických měsíců — období pronásledování a pošlapávání, které započalo při alfa nedělním zákonu ve Spojených státech.

A třetí anděl je následoval a řekl mocným hlasem: Jestliže se kdo klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, které je naléváno neředěné do kalicha jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich muk vystupuje na věky věků; a nemají odpočínutí ve dne ani v noci ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, i kdokoli přijímá znamení jejího jména. Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kdo zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu. Zjevení 14,9–12.

Rovina

Latinský význam slova „Milán“ znamená střed roviny. Uprostřed mezi východem a západem, v roce 313, Konstantin ze západu usiloval o spojenectví s Liciniem z východu. Edikt představoval pokus přivést východ a západ dohromady a byl stvrzen smluvním sňatkem, když se Konstantinova nevlastní sestra Constantia provdala za Licinia. Avšak právě tak jako první smluvní sňatek v Danielovi jedenácté kapitole mezi Seleukovci severu a Ptolemaiem jihu, i toto manželství bylo předurčeno k nezdaru, jak se naplnilo staré přísloví, které praví: „východ je východ a západ je západ a nikdy se ti dva nesetkají.“

Rok „330“ je přímo předložen v Danielovi 11, ve verších 24, 27 a 29. Tím se sedmnáct let od roku 313 do roku 330 uvádí do prorocké linie Daniela 11 a z prorocké nutnosti se tím toto smluvní manželství východu a západu v roce 313 označuje jako paralela k prvnímu smluvnímu manželství v téže kapitole.

„Proroctví v jedenácté kapitole Danielovy knihy téměř dosáhlo svého úplného naplnění.

Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat.“

Manuscript Releases, č. 13, s. 394.

Antiochos II. Theos, který vládl v letech 261–246 př. Kr., zapudil svou první manželku Laodiku I. kvůli Bereniké, dceři egyptského Ptolemaia II. Filadelfa. Toto manželství bylo součástí mírového ujednání, které roku 252 př. Kr. ukončilo druhou syrskou válku. Když pak Konstantin roku 324 porazil Licinia, toto manželství skončilo, stejně jako skončilo manželství Antiocha a Bereniké, když Laodika, první manželka, otráвила Antiocha roku 246 př. Kr. Manželství, které znamenalo konec druhé syrské války, a vražda Antiocha, a poté Bereniké, jejího dítěte a egyptského doprovodu, znamenaly počátek třetí syrské války. Smluvní manželství roku 313 ukončilo období

pronásledování představované církví ve Smyrně a započalo období kompromisu představované církví v Pergamu.

Manželství na počátku seleukovských dějin předobrazuje smluvní manželství na konci seleukovské říše, když Antiochos Veliký dal svou dceru Kleopatru I. Ptolemaiovi V. Epifanovi. Sňatek se uskutečnil v Rafii roku 193 př. Kr., avšak spojení bylo brzy ukončeno, stejně jako tomu bylo u prvního smluvního manželství mezi králem severu a králem jihu. Alfa a omega smluvních manželství seleukovské říše předobrazují smluvní manželství zaznamenané později v prorockých dějinách Daniela 11, když Octavianus dal svou sestru Octavii Minor Marku Antoniovi roku 40 př. Kr. Marcus Antonius a Octavianus byli v mocenském zápase o východní a západní oblasti Říma, který vypukl roku 44 př. Kr. zavražděním Julia Caesara. Smlouva z Brundisia byla při tomto sňatku roku 40 př. Kr. uvedena v platnost a o osm let později, roku 32 př. Kr., Marcus Antonius Octavii formálně zapudil a tím vyvolal bitvu u Actia roku 31 př. Kr., kde došli ke svému konci jak Marcus Antonius, tak Kleopatra (ta úplně poslední Kleopatra).

Manželská smlouva omegé seleukovské říše uvedla první Kleopatru, která byla předobrazem poslední Kleopatry, jejíž rodová linie vytvořila spojení k prorocké alfě manželské smlouvy římské říše roku 40 př. Kr. Tato tři smluvní manželství jsou předobrazem smluvního manželství Milánského ediktu. Milánský edikt označuje začátek prorockého obléhání, představuje prorocké znamení, označuje přechod spravedlivé církve k nespravedlivé církvi, a tím se uvádí do souladu se záhadou osmého, jenž je z těch sedmi. Označuje smluvní manželství, které ukončuje válku, až do rozvodu tohoto smluvního manželství, čímž označuje začátek války. V obou římských manželstvích rozvod urychluje sjednocení říše. Rok 313 rovněž označuje táborové shromáždění v Exeteru, kde začíná hlásání poselství Půlnočního volání a vede k uzavřeným dveřím 22. října.

V příštím článku budeme nadále uvažovat o těchto pravdách.